

Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa

6.Kbf.54/2022/7.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság a Budapesten, 2023. március 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette miatt terhelt1 I. rendű vádlott és társa ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsának 2022. október 26. napján kelt 41.Kb.7/2022/17. számú ítéletét terhelt1 I. r. és terhelt2 II. r. vádlott tekintetében helybenhagyja.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa a 2022. október 20. napján kihirdetett 41.Kb.7/2022/17. számú ítéletében terhelt1 I.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében. Ezért őt 300 napi tétel, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre és egy évre zárlati rendfokozatba visszavetésre ítélte. A kiszabott összesen 300.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A pénzbüntetés megfizetésére az I.r. vádlottnak 6 hónapi részletfizetést engedélyezett.

[2] terhelt2 II.r. vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő bűnsegédként, hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetében. Ezért őt 200 napi, napi tételenként 1.000,- forint pénzbüntetésre ítélte. Az így kiszabott összesen 200.000,- forint pénzbüntetés meg nem fizetése esetére rendelkezett annak szabadságvesztésre történő átváltoztatásáról. A pénzbüntetés megfizetésére a II.r. vádlottnak 10 hónapi részletfizetést engedélyezett.

[3] A katonai ügyész az ítélet kihirdetését követően 3 nap gondolkodási időt tartott fenn a jogorvoslati nyilatkozat megtételére, majd a törvényes határidőn belül súlyosítás végett, az I.r. vádlott vonatkozásában pénzbüntetés helyett végrehajtásában próbaidőre

felfüggesztett szabadságvesztés büntetés kiszabása, míg a II.r. vádlott vonatkozásában a pénzbüntetés mellett rendfokozatban visszavetés büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

[4] A vádlottak és közös védőjük 3 nap gondolkodási idő fenntartását követően fellebbezést nem terjesztettek elő.

[5] Az ügyészség a fellebbezése írásbeli indokolásában úgy foglalt állást, hogy az elsőfokú bíróság ítélete megalapozott, az elkövetett cselekmény jogi minősítése szempontjából is törvényes, azonban az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés a vádlottak által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával, a bűnösségi körülményekkel és a vádlottak társadalomra veszélyességével nem áll arányban. Ebből kifolyólag a velük szemben kiszabott büntetés súlyosítása indokolt. Mindezekre tekintettel azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az I.r. vádlott vonatkozásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetést szabjon ki előzetes mentesítés alkalmazása mellett, ezen felül a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés kiszabásával egyetértett.

[6] A II.r. vádlott vonatkozásában is szükségesnek tartotta a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés alkalmazását. Indítványa indokaként előadta, hogy az elsőfokú bíróság nem vette kellő nyomatékkal figyelembe, hogy szolgálati ideje alatt mindkét vádlott többször volt fenytve, az általuk elkövetett cselekmény nagy tárgyi súlyú hivatali bűncselekmény, továbbá hogy az I.r. vádlott kiskorú sértettet bántalmazott, aki nyolc napon belül gyógyuló zúzódásos sérülést szenvedett. A vádlottak terhére kérte értékelni, hogy a bántalmazást más kiskorú és felnőtt korú személyek is észlelték, az I. és II.r. vádlottak magatartása ezért negatív hatással van a rendőri állomány tekintélyének megítélésére.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.809/2022/2. számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítással tartotta fenn. Az I.r. és II.r. vádlott terhére a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntette mellett - azzal halmazatban - bűnösségének a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében történő megállapítását is kérte, II.r. vádlott esetében mint bűnsegédét. Ezen felül az I.r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tétel számának és az egy napi tételnek megfelelő összeg, valamint az alacsonyabb rendfokozatban eltöltendő idő tartalmának emelése érdekében, míg a II.r. vádlott vonatkozásában a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés kiszabása érdekében tartotta fenn a fellebbezést. Álláspontja szerint a másodfokú felülbírálat a Be. 590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körű.

[8] Kifejtette, hogy az elsőfokú katonai tanács a perrendi szabályokat megtartotta, ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, az általa megállapított tényállás megalapozott, indokolási kötelezettségét is teljesítette. A tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlottak elkövetéskori tudattartamára és szándékára, tévedett azonban a cselekményük minősítése során. Az ítélet történeti tényállásában a vádirattal megegyezően rögzítette, hogy a

sértett a bántalmazása következtében 8 napon belül gyógyuló sérülést szenvedett, a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétsége pedig valóságos alaki halmazatot alkot a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetével.

[9] Hivatkozása szerint bár a vádirat nem tartalmaz közlést a magánindítvány előterjesztésével kapcsolatban, azonban megállapítható, hogy a bírói iratismertetéssel érintett nyomozati iratok 27. naplószáma alatti, a Gyermekvédelmi Központ1 mint kiskorú tanúl gyámja a feljelentés megtételével egyidejűleg joghatályos magánindítványt terjesztett elő, kérve a büntetőeljárás megindítását és az elkövetők felelősségre vonását. E tényekkel pedig az elsőfokú ítélet jogi indokolása kiegészítendő, egyben a vádlottak bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében is meg kell állapítani, melyet I.r. vádlott tettesként, a II.r. vádlott bűnsegédként követett el.

[10] A büntetés kiszabása során az I.r. vádlott terhére kérte értékelni, hogy a bűncselekményeket a járőr vezetőjeként, előljárói minőségében követte el, illetve mindkét vádlott esetében súlyosító körülmény, hogy bűnüldöző hatóság tagjaként olyan bűncselekményeket követtek el, melyek megakadályozása lett volna a kötelességük. Kifejtette, hogy az I.r. vádlott vonatkozásában értékelni kell azt a tényt is, hogy a cselekményt követően a sértettől bocsánatot kért, valamint hogy mindkét vádlott eddigi rendőri szolgálatát jó szinten teljesítette. Álláspontja szerint a generális prevenciós célok megvalósulása érdekében mindkét -egyébként a szolgálatban megtartható – vádlottal szemben szükséges a Btk. 139. § (1) bekezdése alapján a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés alkalmazása, melynek tartamát az I.r. vádlott esetében az alacsonyabb rendfokozatban töltött idő törvényi maximumában kell meghatározni.

[11] Mindezekre figyelemmel összességében azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú katonai tanács ítéletét változtassa meg, és az I.r. és II.r. vádlottak bűnösségét a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétségében is állapítsa meg, mely bűncselekményt az I.r. vádlott tettesként, a II.r. vádlott bűnsegédként követett el. Továbbá az I.r. és II.r. vádlottakkal szemben kiszabott pénzbüntetést halmazati büntetésként tekintse kiszabottnak és az I.r. vádlottal szemben kiszabott pénzbüntetés napi tétel számát, valamint egy napi tétel összegét és a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés tartamát emelje fel. Ezen túlmenően a II.r. vádlottat ítélje rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetésre is, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit hagyja helyben.

[12] A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyész képviselője a fentebb részletezett átiratban írtakat akként pontosította, hogy a másodfokú felülbírálat terjedelme korlátozott, a fellebbező a Be. 584. § (3) bekezdés b) pontja szerinti fellebbezését a fellebbezéssel nem érintett részre a későbbiekben nem terjesztheti ki. Az ügyész kizárólag a vádlottakkal szemben kiszabott büntetés súlyosítása érdekében jelentett be fellebbezést, ezért a tényállás megalapozottsága nem vizsgálható, így az elsőfokú bíróságnak nem is kellett volna a bizonyítékok értékeléséről tételesen számot adnia. Azonban utalt arra, hogy a másodfokú bíróság a korlátozott felülbírálat terjedelmén belül is felülbíráhatja a

bűncselekmények jogi minősítését, jelen ügyben pedig az irányadó tényállás alapján a vádlottak terhére halmazatban meg kell állapítani a testi sértés vétségének elkövetését is, hiszen az átiratban írtak szerint a büntethetőséghez szükséges joghatályos magánindítvány előterjesztésre került.

[13] Összességében azt indítványozta, hogy a másodfokú katonai tanács a méltányosan kiszabott büntetés helyett a büntetési célok elérése érdekében az I.r. vádlott esetében megemelt összegű pénzbüntetést és emelt tartamú katonai mellékbüntetést szabjon ki, míg a II.r. vádlott esetében is szükségesnek tartotta katonai mellékbüntetés kiszabását.

[14] A vádlottak védője a perbeszédében gyakorlatilag az elsőfokú katonai tanács bizonyítékértékelő tevékenységének felülbírálatát kérte, azzal kapcsolatosan fejtette ki kritikai észrevételeit. Kifogásolta, hogy a vádlottak mindvégig tagadó vallomásával szemben a bíróság a tanúk kifogásolható, egymásnak ellentmondó vallomásaira alapította a tényállást. Hangsúlyozta, hogy a vádlottak nem vitatták, hogy a sértetten sérülések voltak, amik azonban előadásuk szerint akkor keletkeztek, amikor ők a sértettet a falnak szorították, ők nem bántalmaztak senkit. Nyomatékosította, hogy a rendőrökkel szemben alapvető elvárás, hogy az állampolgárok biztonságát védjék, a sértettel szemben a támadó mozdulata miatt alkalmaztak testi kényszert, a legtöbb intézkedés során pedig keletkeznek sérülések. Utalt arra is, hogy a gyermeknevelő intézmény feladata lenne megakadályozni azt, hogy a nevelésük – gondozásuk alatt álló gyermekek bűncselekmény elkövetéséből származó dolgokat vigyenek be ez intézetbe. Álláspontja szerint ezen felül az ügyészség szabadságvesztés kiszabására irányuló indítványa rendkívül eltúlzott, az elsőfokú katonai tanács által kiszabott büntetés méltányos, így elsődlegesen a vádlottak felmentését, másodlagosan az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

[15] Az ügyészség képviselője a viszonzálaszában hangsúlyozta, hogy az ítélet felülbírálata korlátozott, az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás irányadó a másodfokú felülbírálat során, így a védőnek a bizonyítékok felülmérlegelését célzó indítványa nem foghat helyt. Utalt arra, hogy a védő érvelésével szemben az ügyészség nem szabadságvesztés kiszabására tett indítványt, hanem az I.r vádlott esetében a kiszabott pénzbüntetés és a katonai mellékbüntetés súlyosítása míg a II.r. vádlott tekintetében katonai mellékbüntetés kiszabása érdekében tartotta fenn a jogorvoslati kérelmet.

[16] terhelt1 I.r. vádlott az utolsó szó jogán hangsúlyozta, hogy azért nem élt az elsőfokú ítélettel szemben fellebbezéssel, mert az eljárás minél hamarabbi lezárását szerette volna elérni, mivel a büntetőeljárás miatt már addig is igen sok hátrány érte, a szakmai előmenetele megrekedt, továbbá minden anyagi juttatásból kimaradt.

[17] terhelt2 II.r. vádlott az utolsó szó jogán is tagadta, hogy bűncselekményt követtek volna el. Álláspontja szerint az intézkedésük jogszerű és szakszerű volt. A sértett erőszakos magatartása miatt kellett vele szemben testi kényszert alkalmazni, ami azért járt

sérüléssel, mert ellenszegült az intézkedésnek. Utalt arra is, hogy az eljárás nagyon megviselte, csalódott az igazságszolgáltatásban, és tanácstalanságát fejezte ki atekintetben, hogy amennyiben jelen ügyben elítélik, úgy a jövőben egy agresszív személlyel szembeni intézkedés során hogyan védheti meg magát.

[18] Az ügyészség által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdése alapján – korlátozottan – bírálta felül, tekintettel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be.

[19] A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottakkal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a bűncselekmény jogi minősítését érinti. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és a határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[20] A fellebbviteli bíróság a fentiekén túlmenően a Be. 590. § (5) bekezdése a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálta az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy a törvényszék nem vétett-e a Be. 608. § (1) bekezdésében írt, abszolút, illetve a Be. 609. § (1) bekezdésében írt olyan relatív eljárási szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését eredményezné.

[21] A Fővárosi Ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul betartotta, nem valósított meg olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Ugyanakkor az elsőfokú ítélet szerkesztése – a sorszámozott bekezdések hiányában – nem felel meg a bíróságok egységes iratkezelési szabályzatáról szóló 17/2014. (XII.23.) OBH utasítás (Beisz.) 27/A. § (13) előírásainak. Ezen ügyviteli szabálysértés azonban az eljárás lefolytatására lényeges hatással nem volt.

[22] Törvényesen járt el az elsőfokú katonai tanács, amikor az ügyben előkészítő ülést tűzött ki. Eljárása során maradéktalanul betartotta a Be. LXXVI. fejezetében rögzített perrendi szabályokat. A vádlottak felé intézett figyelmeztetések a jegyzőkönyv tanúsága szerint mindenre kiterjedőek voltak és mindenben megfeleltek a törvényi előírásoknak.

[23] Eljárási szabálysértésre, ezen belül abszolút hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértésre egyebekben a jogosultak sem hivatkoztak. Helyesen járt el a törvényszék katonai tanácsa, amikor a vádról a Be. 503. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson határozott, mivel a vádlottak az előkészítő ülésen nem ismerték be a váddal egyezően a bűnösségüket, a tárgyaláshoz való jogukról nem mondtak le.

[24] A másodfokú katonai tanács csupán utal arra, hogy a védő a bírósági iratok 9. naplószáma alatt elfekvő, 2022. május 31. napján előterjesztett beadványában előterjesztett bizonyítási indítványainak a vádiratban is indítványozottakon túli teljesítését a törvényszék nem látta szükségesnek és ennek ítéletében nem adta indokát. Azonban a másodfokú katonai tanács álláspontja szerint tanú4 gyermekvédelmi asszisztens, tanú5 gyermekvédelmi referens, Dr. tanú6 gyermekjogi képviselő, tanú7 nevelő és tanú8 csoport alkalmazott tanúkénti megidézése és kihallgatása az ügy érdemét nem érintő szükségtelen bizonyítás lefolytatásához, ekként az eljárás indokolatlan elhúzódásához vezetett volna.

[25] Egyebekben az érdekeltek a 2022. október 11. napján tartott tárgyaláson maguk sem indítványozták a bizonyítás kiegészítését, a bizonyítási indítványok mellőzése az ügy érdemi elbírálására nem volt befolyással.

[26] Az eltérő jogi minősítés megállapítására irányuló főügyészi indítvány nem alapos.

[27] A tényállással kapcsolatosan – a fellebbviteli főügyészség indítványában írtakra tekintettel – a másodfokú katonai tanács szükségesnek tartja hangsúlyozni az alábbiakat.

[28] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában írtak nagyrészt helytállóak, hiszen az elsőfokú katonai tanács a vádiratban írtakkal egyezően rögzítette az ítélet történeti tényállásában, hogy a sértett a bántalmazás következtében 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett.

[29] Ezért elvileg a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő könnyű testi sértés vétsége az ítéletben rögzített körülmények között valóságos alaki halmazatot alkot a hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetével.

[30] Az is kétségtelen, hogy a gyermekvédelmi gyám, mint a sértett törvényes képviselője a Btk. 31. § (3) bekezdésére figyelemmel a korlátozottan cselekvőképes kiskorú sértett esetében jogosult volt a könnyű testi sértés vétsége vonatkozásában magánindítványt előterjeszteni, a gyermekvédelmi gyám által aláírt, a nyomozati iratok 27. naplószáma alatt elfekvő feljelentés tartalmilag joghatályos magánindítványnak tekinthető.

[31] A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint azonban az ügyészségi átirattal szemben jelen esetben a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző de a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétségében a vádlottak bűnössége - a II.r. vádlotté mind bűnsegédé - a

hivatalos eljárásban elkövetett bántalmazás büntetével alaki halmazatban –eljárásjogi okból – nem állapítható meg az elsőfokú ítélet jogi indokolásának az ügyészi átiratban írtak szerinti kiegészítésével.

[32] Ugyanis azon túlmenően, hogy a vádirat sem tartalmazta azt, hogy a könnyű testi sértés vétsége vonatkozásában magánindítvány került előterjesztésre, ezzel a kérdéskörrel az elsőfokú katonai tanács sem foglalkozott az ítélet indokolásában, de a történeti tényállásban sem rögzítette a magánindítvány előterjesztésének tényére vonatkozó megállapítást.

[33] A Btk. 31. § (1) bekezdése alapján a törvényben meghatározott esetekben a bűncselekmény elkövetője csak magánindítványra büntethető, a (2) bekezdés szerint a magánindítvány előterjesztésére a sértett jogosult.

[34] A Btk. 164. § (10) bekezdése szerint a Btk. 164. § (2) bekezdésében meghatározott bűncselekmény csak magánindítványra büntethető.

[35] A magánindítvány hiánya a büntetőjogi felelősségre vonás akadályát képezi.

[36] Az ítélet történeti tényállásában szükséges rögzíteni mindazon tényeket, melyek a büntetőjogi felelősségre vonás alapját képezik.

[37] A BH.2022.34. számú eseti döntésben is megfogalmazott ítélkezési gyakorlatra tekintettel korlátozott felülbírálat esetén a történeti tényállás kizárólag a kijavításra vonatkozó szabályok szerint érinthető. Az eseti döntés szerint csupán annak nincs akadálya, hogy a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az elsőfokú ítéletben nem rögzített, a terhelt személyi körülményeire vonatkozó adatokat feltüntessen és figyelembe vegyen.

[38] Jelen esetben azonban a magánindítványt előterjesztésére vonatkozó tény a történeti tényállásba a másodfokú eljárás során a korlátozott felülbírálat terjedelmére tekintettel nem volt beilleszthető, hiszen az nyilvánvalóan nem tekinthető a kijavítás körébe tartozó eljárásjogi aktusnak.

[39] A Be. 453. § (1) bekezdése szerint ugyanis ha a határozat elírást vagy számítási hibát tartalmaz, a bíróság a határozat kijavítását mind indítványra, mind hivatalból elrendelheti, a kijavítás azonban nem változtathat a kijavított határozat érdemén.

[40] A joghatályos magánindítvány megtételének ténye – mint büntethetőségi feltétel - azonban nyilvánvalóan a határozat érdemét befolyásolja, így ezen ténynek a történeti tényállásban való rögzítése a korlátozott felülbírálat során a tényállás ilyen módon való érinthetlensége folytán a másodfokú bíróság által nem volt pótolható, azt nem volt lehetséges a tényállás részévé tenni.

[41] Ennek pedig az volt a jogkövetkezménye, hogy a vádlottak büntetőjogi felelőssége – noha az iratok szerint a joghatályos magánindítvány megtételére sor került – a Btk. 164. § (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő testi sértés vétségében nem volt megállapítható a vádlottak terhére a másodfokú korlátozott felülbírálat során, mivel az ítélet megalapozottságát, tehát a tényállást a felülbírálat nem érinthette. A Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján azonban korlátozott felülbírálat esetén is vizsgálnia kell a bűncselekmény minősítésére vonatkozó rendelkezést.

[42] A másodfokú katonai tanács a vádlottak és a védő által előadottakra figyelemmel utal arra, hogy a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (Rtv.) 16. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének szem előtt tartásával alkalmazhat, úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak. A kényszerítő eszközök alkalmazása arányosságának vizsgálata sem önkényes, annak szabályait egyrészt az Rtv. másrészt a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet tartalmazza.

[43] Az Rtv. 17. § (2) bekezdése rögzíti, hogy a rendőri intézkedés során a kényszerítő eszköz alkalmazása esetén lehetőleg kerülni kell a sérülés okozását, az emberi élet kioltását. A 47. §-ban foglaltak szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

[44] A Szolgálati Szabályzat 39. § (1) bekezdésében foglaltak szerint az Rtv. szerinti kényszerítő eszköz csak akkor alkalmazható, ha az intézkedés alá vont magatartása, ellenszegülésének mértéke annak Rtv. szerinti alkalmazását indokolja. A nagyobb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz akkor alkalmazható, ha a kisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással járó kényszerítő eszköz alkalmazása nem vezetett eredményre, vagy sikere eleve kilátástalan.

[45] Az adott § (2) bekezdése az intézkedés alá vont személy magatartása szempontjából határozza meg a rendőr lehetséges magatartását. Eszerint megkülönböztet passzív ellenszegülést tanúsító személyt, aki a rendőri intézkedés során a számára jogszerűen adott rendőri utasításokat nem hajtja végre, de tevőleges ellenszegülést nem mutat.

Megkülönböztet aktív ellenszegülést tanúsító személyt, aki nem veti magát alá a jogszerű rendőri intézkedésnek, magatartásával fizikai erő kifejtés útján is igyekszik azt megakadályozni. Ezenkívül ismeri a támadó magatartást tanúsító személyt, aki az intézkedő rendőrré, valamint a támogatására vagy védelmére kelt személyre rátámad.

[46] Megállapítható, hogy a sértett az irányadó történeti tényállásban rögzített magatartása szerint nem tanúsított sem aktív, sem passzív ellenszegülést, mint ahogyan támadó magatartást sem.

[47] A tényállásban írtakat a hatályos szabályozással összevetve tehát megállapítható, hogy a sértettel szemben jogszerűen ütést nem lehetett volna alkalmazni. A vádlottak tehát a tulajdon elleni szabálysértés elkövetésével gyanúsítható sértettel szembeni jogszerű intézkedésük során az intézkedésük kereteit túllépték és ezzel megvalósították a Btk. 301. § (1) bekezdésébe ütköző bántalmazás hivatalos eljárásban büntetettét, amit I.r. vádlott mint tettes, a II.r. vádlott mint bűnsegéd követett el.

[48] A büntetés súlyosítására irányuló ügyészégi fellebbezés nem alapos.

[49] A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítélete 5. oldal hatodik bekezdésében helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket. A II.r. vádlott esetében további enyhítő körülmény a bűnsegédi elkövetés.

[50] Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács, amikor az enyhítő körülmények nyomatékára tekintettel enyhítő szakaszt alkalmazott a büntetés kiszabása során, és ekként a Btk. 82. § (3) bekezdése alapján a Btk. 50. § -a szerinti pénzbüntetést szabott ki a vádlottakkal szemben és I. r. vádlottal szemben katonai mellékbüntetés is alkalmazott. A másodfokú katonai tanács álláspontja szerint a törvényszék katonai tanácsa a pénzbüntetés napi tételszámának meghatározásakor mindkét vádlott tekintetében kellően figyelemmel volt a terhükre rótt cselekmény tárgyi súlyára, azzal arányosan állapította meg az I.r. vádlott esetében 300, míg II.r. vádlott esetében 200 napban a pénzbüntetés napi tételeinek számát, ez az ítélet belső arányosságának is megfelel.

[51] A pénzbüntetés napi tételének összege szintén arányban áll a vádlottak jövedelmi és vagyoni viszonyaival.

[52] Fentiek okán az I.r. vádlott esetében a pénzbüntetés napi tétel számának illetve egy napi tétel összegének, illetve a rendfokozatban visszavetés katonai mellékbüntetés tartamának felemelésére a másodfokú katonai tanács nem látott jogi indokot, mint ahogyan a

II.r. vádlott esetében is - egyetértve az elsőfokú katonai tanáccsal- a Btk. 79. §-ban rögzített büntetési célok eléréséhez szükségtelennek tartotta katonai mellékbüntetés kiszabását.

[53] Az ítéltábla katonai tanácsa az elsőfokú katonai tanács által engedélyezett részletfizetéssel egyetértett.

[54] A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa a Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletét a Be. 605. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2023. március 8.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke

Dr. Belovai Henriette hb. százados s.k.

Dr. Szabó Éva hb. ezredes s.k.

előadó bíró

bíró

A Fővárosi Törvényszék Katonai Tanácsa 41.Kb.7/2022/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa 6.Kbf.54/2022/7. számú végzése folytán terhelt1 I. rendű és terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2023. március 8. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2023. március 8.

Dr. Török Zsolt hb. dandártábornok s.k.

a tanács elnöke